

z angažovaných básní františka dryjeho

Ovenka

Tam za lesem
na louce uprostřed nádherné sídelní kaše
pase se Ovenka
tiše a skromně, plaše
duhově nesmělá
pevná však v kramflecích
je solí země zmitané vichrem pochyb
Ovenka, kterou miluji
všichni ji milují, ach, všichni do *jedného*
i hráči softbalu, a to už je co říct
jest ona symbolem, orlicí zeměplazů
obětím beránkem, krvavým kindžálem
Ovenka nám vším se podobá
národe, ROUDO HRODNÁ!
u ní se shromáždí, vzepři ji pocelem
Ovenka našich předků a skvostných
zadků našich
všech našich věrně rozkopaných práv
klenot tvé koruny, ba koruna již sama
Ovenka planoucí, plamenná, pošahaná
nám zahynouti nedá
ba ani zalknouti
až kohout promluví
stát při nás bude pevně
kol ní se semkněme!
jí lopuch žněme chvatem
je prutem svatým v nás
Ovenka jinotajná
v ní síla hooligans
v ní píseň vaculíka
(ach, *horror vaculik*
horroris causa klatý!)
zástupy zpěvnatých valí se kamenem
tu kníže úsměvem na bok se obrací
KNÍŽE MÁ K LIDU BLÍŽE¹
ach, KNÍŽE DOBŘE LÍŽE
Ovenku objímá, a živí život snu
potí se, Mápotíže
ach, kníže dobře ví, že

Ovenka lanýž chudiny

Ovenka bůh
a hroznýš jediný
před vlkem panterem jantrou nás ochrání
před psychopatem lúzy
ach kníže kaní, že
ach, kníže...

ZPEKLAHRŮZY!

Zdvihnout Zemandle

Teď zlobr gargantua přichází
blíží se krokem vratkým, dionýským
ztěžklá je noha, potácí se, padá
a v křeslo kávy pávem usedá

V kalhotách reformních
obžerné mydlí schody
dranzírák v pravici třímá
předsedu vlády mé, nečestné, na kusy
krájí ruče
zrádce a zplozence kupředu! levou! zas
na chleba namázne a chrupem zkaženým
uhryzne sousta dvě
zmýlená neplatí
vymačká štávičku z úhledných kostýmů
jež v dětském koutku uchvátil a zprznil
a strašná ústa krvavým chlístem svlaží

(Ach, karolínó, paní útlá
zahodte přece vychcanou už tašku
křivě ji strejdům, křivě držíte
vratte se na svá batolecí hřiště
nasupte v čele bábovek, a trapem!)

Ach, ano, jsou to lži, podvody
podpásovky
správně to říkala ta pani po pás od dolů
němec a sudeťák teď v šiku zpuchřelém
šturmuji vysehrad!
že prý se posral posselt²
a že to pravda není

posral se nákej jinej, blbej rakušák
zachvátí-li tě, zahyneš, ach, vole
na to se napijem!
když lukojl, tak do huby!
líkerka drak nám vlije do žil sílu
dští gargantua oheň, kouř a... čmíru!

Ach, ano! – totiž... NE!
vždyť to je POLITIKA!
to účel, milé děti malé, maličké
to účel svítí prostředky
prostředky světi účel
až usvěceny budou k smrti
snad víc než celej jezovita kardinál
než papež bordžija, co chodí televizi
nahej a šuká baby jako zjednaněj
že chlap se nestydí
nohy mu líže makjaveli
a hrdé, rovné bohu, kníže erbovní
jež službu VLASTI dědičným lénem
vzalo?
pokryto boláky šípkové růženky
na práci podlou krutého správce nejme
takovej brejlatej, prej chemik původem
zle astigmatický má zrak
facka mu kouká z každého voka jinam
jen počkej, zající!
prostředník už se chámem topoří
do sítě investigativní žene tě, honí
autobus
zlotilý agent studentů
...nějakej kotěnočkin³

A tak se, milé děti, ptejte, umřela
pošla ptáčátka na záštípčích?
Kdo světit bude účel?
Kdo jiný, nežli samy prostředky!
říhne si gargantua
ba, hlalol mohutný od jeho zádě zazní!
nekrásný narcis-lidožrout
mandle vám zdvihne, zlověstní vy ptáci!

Špinavý zlobr na špinavou práci!

Kocovina

Buď pozdravena stará kocovino!
zrozena z krutých miasmát⁴ vší
hodnověrné blbosti
z obočí planoucích dalekým horizontem
z květů zla zloucího jsi vypadla jak cukrář
ach, kocovino supa mrchožrouta
který se při vzpomínce na dětství tak pýří
a usmívá se přitrouble
svou první mrtvolu zahlédl koutkem
maminčina oka
sotva se z hnízda vypravil na její první
pohřeb

ach, kocovino kšeftu podlého
tvé jméno budiž právník-zahnisák!
soukromej exekutor, kterej celou stovku
tisíc
zkurvenejch korun, těmadle rukama
korun českých
vyrazil z katky, mojí kamarádky
že někdy kolem roku 97 jela tramvají
načerno
a všichni to vědí
ty hajzlové to vědí!
srát hlavou mohou budou dál
a nezdechnou!

pozdravuji tě, stará kocovino!
v tvých útrobách jsem příliš dlouho tvrdl
měkl, ba smutněl, a zakalil si ocel
modrého zeleného ptáka Ubu
poručík Dub šturmuje na vola
co můžeš, urvi!
co nemůžeš, jeb!
ach, kocovino postindustriální
postkomunistická, postmoderní
starýho narcisty tchán, že prý byl
fašista⁵
preludující luďák!
slyšels to taky, sysle, měkkej vřede?
na tváři naší paní kocoviny

ach, naši paní boženy kocoviny
jež v metru rozkopla své poskvrněné
dveře

říkají tomu tunely
říkají tomu odklonil jsem prachy
říkají tomu kolibřík⁶ a zmrđ
říkají tomu kmotr – zlatej řetěz na krku!
říkají tomu rozpočtová odpovědnost
říkají tomu volte naše holky
říkají tomu hodit zemana
říkají tomu sociální srát
říkají tomu církevní restituce...

říkají, říkají, říkají, říkají!
říkají, říkají, říkají, říkají!

co vlastně říkají?
už na tom nezáleží
copak tu za rohem dost nahlas nevyřl
brejlatej tudor ginsberg maldoror?
což všechny tyhle oslí mosty
už dávno nesplách dědek céline?
bertold brecht, günter grass
voskovec s werichem
anebo třeba, co já vím
fellini, costa gavras?

ach, federico!
buñuel viděl těm zmrđům do žaludu
kybernetické harfy zní šourkem
všech blbů kempných, stalinů
dzeržimordů
frekvenční analytik už zase spadl ze
střechy
trhá si svět na vlastní obydlí
přijdeš tam, vejdeš, koukáš
nikde nikdo
zase tě podvedli
kdo sežral poklady?
nejspíš je vypila železná opona
anebo za pět prstů ruka trhu
okem ji nespatriš, však ledový stisk její
zátylek urve (i) jinýmu pašákov!
prej každěj osmej nesplácí hypotéku
no, bodejď jo!
už madam bovary neměla na žrádlo
protože tenkrát v televizi
poslední, máre čuráka!
z něj nastříkali poštu pro tebe
má láska!

narůstá počet mrtvejch sebevrahů
narůstá počet mrtvejch mladejch lidí
mozek jim vypláchlí kravatou s pucvolí
extázi do nosu, a bagrem na ples voperej
ach, zombie, zombie!
cool mladé krásné zombie!
zombije-japíci⁷
už natahují nahnílou svou ruku
svou ruku skvěle pedikovanou
(ruku od slova pedikúra)
žijou tak od dvanácti do tří
a potom celý život
nebudou přece jako náky socky
zvracet se se tramvají do satanice
strouha!
ti mladí lidé s dírama v hlavě
s dírama velkejma jak penis david černý⁸
s dírama, jimiž jim vytéká mozková
polévka!
s dírama místo nohou
ach, volte naše holky
a karla, kterej hodí burana
uprostřed tripu od zrána do zrána
veselá pizda
veselá kráva
a míchu notoricky na šrot!

co budeš dělat, má vzácná kocovino
blíží se svátek svatého Valentýna
ten starej magor s rozřepeným pérem
všichni ho mohou mrdat do prdele!
jak slavný oný MDŽ den žen
to už tu dlouho nebylo
tenkrát se chlapi v kanclu domluvili
a baby vejskaly jak starý zrezivělý
singrovky
kde jsou ty časy
zahlušte sovy! vybijte sankoty!
chyťte si nákej kapitál, přispěte na
charitu –
ach, OVENKY!

prezident-vykupitel mrtev!
od jisté doby

foto Bořek Zasadil

František Dryje (nar. 1951, Praha), básník, prozaik, esejista. Žije v Praze. Od roku 1979 členem Surrealistické skupiny v Československu (dnes Skupiny česko-slovenských surrealistů), od roku 1994 šéfredaktor časopisu *Analogon*. Publikoval časopisecky doma i v zahraničí. Básnické sbírky: *Požíraný druh* (Sdružení Analogonu a nakladatelství Kozoroh, Praha 1994), *Muchomůr – génius noci* (Votobia, Olomouc 1997), *Mrdat* (Torst, Praha 1998), *Šalamounův hadr* (Arbor vitae, Praha 2002), *Druhé Desatero* (Ateliér Šupina, Praha 2004), *Vlci* (Arbor vitae, Praha 2010), *Devět způsobů jak přijít o rozum* (Pulchra, Praha 2012).

